

ще се явятъ десетъ нови. Та и самата гимия ако потъне, ще изгуби ли нѣкой нѣщо? Пристанището е пълно съ стари корита и скжсани платна — едно потъне, утре три нови тръгватъ за чакълъ.

— Убирай платното бе, какво зѣпашъ!

Не му се работи. Цѣла нощъ е сънувалъ, че се разхожда ту съ Биби изъ Буеносъ-Айресъ, ту съ Жоржета въ Марсилия, а сега да убира старото платно и да оправя гнилитѣ вжжета. Не, не му се работи...

Но му става жално за момчетата. Тѣ сж се се уловили за рейката и чакатъ да имъ даде работа. Жаль му е и за Надежда, която трепери подъ тѣхъ, зжби се на морето, размахва фенера си и все наново се изплъзва и бѣга напредъ, все наново прѣщи и скърца. За тая стара гимия му е жаль, защото, когато се случи нѣщо съ нея, никой не ще си спомня за тѣхъ, а всички завинаги ще споменаватъ само нея, ще клатятъ жално глави и ще казватъ, че е плувала три десетилѣтия, а презъ четвъртото е потънала между Поморие и Несебъръ, и то тъкмо когато капитанъ Яни е билъ на руля, безработниятъ морякъ Богданъ се е грижилъ за платната, а дветѣ момчета отъ търновскитѣ села сж пжтували съ нея, за да товарятъ чакълъ.

Богданъ се обръща и вика:

— Какво чакате като ударени? И вие сте едни... Дръжъ това вжже, гледай да не го изпуснешъ. Ти пкъъ ще теглишъ надолу. Сега — дръжете!

Не е лесно въ тоя вѣтъръ да разврѣзвашъ и врѣзвашъ текеджъ, да убирашъ и обтѣгашъ платна. Но нали затова сж моряцитѣ — да могатъ въ всѣко време да вършатъ всѣкаква работа! Съ викове и теглене, съ влачене и стѣгане тѣ убиратъ половинъ